

ROMÂNIA
TRIBUNALUL DÂMBOVIȚA
SECȚIA COMERCIALĂ ȘI DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV
SENTINȚA NR.717

Ședința publică din 25.03.2011

Instanța constituită din :

PREȘEDINTE : Adriana Laura Banu

GREFIER: Dicu Denisa

Pe rol se află soluționarea cererii formulate de reclamantul Tănase Nicolae Virgiliu domiciliat în _____

_____ in contradictoriu cu pârâții SC TBI Leasing IFN București cu sediul în București, str. Puțul lui Zamfir, nr. 8- 12, parter, cu sediul ales la SCA Nestor Diculescu Kingston Petersen, în București, Șos. București-Ploiești, nr. 1A, intrarea A, et. 4, sector 1, Complexul Bucharest Business Park, Omniasig – Vienna Insurance Group SA București cu sediul în B-dul Aviatorilor, nr.28, sector 1 și SC Omniasig – Vienna Insurance Group SA Dâmbovița cu sediul în Târgoviște, B-dul Mircea cel Bătrân, nr.3A, bl.A1, județul Dâmbovița, cauza fiind trimisă spre rejudecare conform deciziei nr.1722/03 06 2009 pronunțată în dosarul nr. 375/42/2008 al ICCJ – Secția Comercială, intervenienți fiind Proca Constantin Jean cu domiciliul în _____ Isac Daniel domiciliat în _____

Dezbaterile și susținerile părților au avut loc în ședința publică din data de 22.03.2011 fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, care face parte integrantă din prezenta, dată la care instanța a amânat pronunțarea la 25.03.2011.

TRIBUNALUL

Asupra cauzei de față:

Prin cererea înregistrată la Tribunalul Dâmbovița la 28.11.2006, reclamantul Tănase Nicolae Virgiliu, în calitate de mandatar al SC TBI Leasing IFN SA, (conform art. 7.4 lit. d și art. 7.5 Cap VII din contractul de leasing financiar nr. 16014/9.02.2004, contract în care societatea este finanțator proprietar al bunului ce face obiectul contractului) și utilizator al autoturismului Cielo, număr de înmatriculare B-11-NVR și contractant conform poliței de asigurare CASCO seria C nr. 153864/11.02.2004 (asigurat fiind SC TBI Leasing IFN SA iar asigurător SC Omniasig SA) a

chemat în judecată pe pârâta SC Omniasig SA București prin Sucursala Dâmbovița, solicitând obligarea acesteia la următoarele: 1)- executarea obligației asumată prin contract, de a plăti despăgubirea în cazul producerii evenimentului asigurat, ca urmare a distrugerii totale a autoturismului marca Daewoo, tip Cielo; 2)- plata sumei de 500000 ron, reprezentând prejudiciul moral constând în suferința morală ce i-a fost cauzată prin refuzurile repetate ale pârâtei, nejustificate și făcute cu rea credință, de a îndeplini obligațiile contractuale constând în plata despăgubirilor; 3) plata dobânzilor și penalităților de întârziere, reactualizarea sumei datorată cu titlu de despăgubiri, precum și plata cheltuielilor de judecată.

Totodată, reclamantul a chemat în judecată și pe pârâta SC TBI Leasing IFN SA București, în calitate de proprietar finanțator în contractul de leasing financiar nr. 16014/9.02.2004, pentru ca hotărârea ce se va pronunța să îi fie opozabilă.

În motivarea acțiunii, reclamantul a învederat instanței că autoturismul Cielo cu număr de înmatriculare nr. B-11-NVR, a fost implicat într-un accident de circulație, din care a rezultat distrugerea totală a acestuia și accidentarea gravă a reclamantului.

La câteva zile după producerea accidentului a fost anunțat asiguratorul și finanțatorul, fiind demarate procedurile legale necesare deschiderii dosarului de daună.

Fiindu-i comunicată Anexa 2 de către Biroul Poliției Rutiere DN 1 Ploiești, la solicitarea făcută, directorul asiguratorului SC Omniasig SA Sucursala Dâmbovița s-a deplasat la locul unde se afla epava autoturismului, efectuând fotografii și luând declarație conducătorului auto care a izbit din spate, autoturismul Cielo.

Ulterior, asiguratorul a refuzat plata despăgubirii, motivând refuzul ca urmare a cercetărilor efectuate de Biroul Poliției Rutiere DN 1, care menționează că s-a constatat la conducătorul auto, respectiv reclamantul, o alcoolemie de 0,6 g ‰, or, nu rezultă din cercetări și probele invocate că, în jurul orelor 20,00 reclamantul ar fi avut o alcoolemie de 0,6 g ‰, iar poliția nu face vreo referire despre alcool în procesul verbal încheiat în noaptea accidentului.

Mai mult, fiind stabilită alcoolemia de 0,6 g ‰ conform mențiunii din fișa medicală la ora 22.10, se face o altă mențiune de stabilire a unei alcoolemii de 0,4 g ‰ la ora 23,20, aceasta fiind falsă și mincinoasă, pentru că reclamantul nu se mai afla la acea oră în locul precizat, părăsind camera de stabilizare la 22,50, așa cum este făcută mențiunea în rubrica fișei medicale.

Pentru acest motiv, arată reclamantul, cât și pentru faptul că la recoltarea probelor biologice, a fost folosit alcool, procesul verbal de recoltare a probelor de sânge și buletinele de analiză toxicologică 3155/3156, sunt nule.

Astfel, în răspunsul nr. 765/17.03.2006 al asiguratorului SC Omniasig SA Sucursala Dâmbovița, se invocă total greșit art. 3.1.1. din Condițiile Specifice pentru Avarii, ca excludere de la plata despăgubirii, în considerarea celor două buletine de analiză toxicologică, cât și faptul că reclamantul nu își susține afirmațiile cu o hotărâre judecătorească definitivă și irevocabilă, ori nici afirmațiile asiguratorului nu se bazează pe o asemenea hotărâre judecătorească.

Mai arată reclamantul că la data de 14.07.2006 a adresat un memoriu și directorului general al SC Omniasig SA, fără să primească răspuns, iar în procedura concilierii, pârâțul asigurator a refuzat să ia în considerare dovezile evidente ce i-au fost prezentate, răspunzând reclamantului prin adresa nr. 1964/7.11.2006, că se afla sub influența băuturilor alcoolice la momentul producerii accidentului, că buletinele de analiză toxicologică ar fi fost eliberate de către IPJ Prahova și că alcoolul în cantitate de 35 ml. a fost folosit ulterior recoltării probelor numai pentru toaletarea plăgilor.

În drept, reclamantul și-a întemeiat acțiunea pe prevederile Legii nr. 136/1995, ale art. 969-970 Cod Civil și art. 7 pct. 2, art. 10 pct. 1 și 4, art. 12 Cod procedură civilă.

În cauză a fost pronunțată sentința nr. 89/29.01.2008, prin care instanța a respins excepțiile invocate pârâtele TBI Leasing IFN SA și SC Omniasig SA, a admis în parte acțiunea așa cum a fost modificată, a obligat pe pârâta SC TBI Leasing IFN SA să plătească reclamantului suma de 7300 Euro și daunele provocate reclamantului, prin încasarea cu întârziere a despăgubirii, rezultate din dobânzi, penalități, reactualizări, a dispus repunerea părților în situația anterioară și restituirea de către pârâta SC TBI Leasing IFN SA, către reclamant, a avansului și a ratelor achitate de acesta totalizând 8012,7 Euro, a obligat aceeași pârâta să radieze din circulație autoturismul Cielo, cu nr. de înmatriculare B-11-NVR, a obligat pârâtele să plătească câte 5000 lei cu titlu de daune morale și câte 1575 lei fiecare, cheltuieli de judecată.

Împotriva acestei sentințe, s-a declarat apel de către reclamant și pârâte, iar prin Decizia nr. 132/18.06.2008, pronunțată de Curtea de Apel Ploiești, în dosarul 375/42/2008, instanța a admis apelul reclamantului; a respins ca nefondate apelurile pârâtelor și, în consecință, a schimbat în parte sentința Tribunalului Dâmbovița, în sensul că a obligat pârâtele să plătească câte 50.000 lei daune morale, în loc de câte 5000 lei.

Împotriva acestei decizii, pârâtele SC TBI Leasing IFN SA și SC Omniasig SA au declarat recurs, iar prin Decizia nr. 1722/3.06.2009, pronunțată în dosarul 375/42/2008, al Înaltei Curți de Casație și Justiție, instanța a admis recursurile declarate împotriva Deciziei nr. 132/18.06.2008 a Curții de Apel Ploiești, a casat decizia atacată și sentința Tribunalului Dâmbovița, nr. 89/29.01.2008 și a trimis cauza Tribunalului Dâmbovița spre rejudecare.

Cauza fiind venită spre rejudecare, la această instanță, a fost înregistrată sub nr. 4667,1/120/2009.

La termenul din data de 22.03.2011, instanța, din oficiu, a pus în discuția părților excepția necompetenței materiale a Tribunalului Dâmbovița, având în vedere valoarea obiectului pretențiilor din capătul de cerere principal al acțiunii formulate de reclamant, la data introducerii prezentei acțiuni.

Concluziile părților au fost consemnate în încheierea de amânare a pronunțării de la aceeași dată.

Având în vedere dispozițiile art. 108 alin. 1 Cod procedură civilă, potrivit cărora „instanța poate să invoce excepțiile absolute, în orice stare a pricinii, având însă obligația de a pune în discuția părților excepția invocată, pentru a nu se încălca principiul contradictorialității și al dreptului la apărare”, tribunalul a pus în discuția părților excepția necompetenței materiale a Tribunalului Dâmbovița, având în vedere că această excepție este de ordine publică potrivit art. 159 alin. 1 pct. 2 Cod procedură civilă, iar potrivit art. 159 ind. 1, alin. 2 introdus prin Legea nr. 202/2010, „necompetența teritorială și materială de ordine publică poate fi invocată de părți ori de către judecător la prima zi de înfățișare, în fața primei instanțe, **dar nu mai târziu de începerea dezbaterilor asupra fondului**”.

Întrucât stadiul procesual în care se află dosarul cauzei, în sensul că, nu s-a început dezbaterile asupra fondului cauzei, la termenul din 22.03.2011 fiind puse în discuția părților excepțiile procesuale, ridicate de pârâta TBI Leasing IFN prin întâmpinare, instanța va analiza cu prioritate excepția invocată din oficiu, având în vedere dispozițiile art. 137 Cod procedură Civilă.

Analizând excepția necompetenței materiale a Tribunalului Dâmbovița, instanța urmează să o admită, pentru următoarele considerente:

Potrivit art. 112 pct. 3 Cod procedură civilă, valoarea obiectului litigiului este stabilită de reclamant, prin cererea de chemare în judecată. Momentul care interesează în stabilirea valorii obiectului litigiului, pentru determinarea competenței materiale este acela al înregistrării cererii de chemare în judecată.

Astfel, potrivit art. 18 ind. 1 Cod procedură civilă, instanța investită potrivit dispozițiilor referitoare la competența după valoarea obiectului cererii, rămâne competentă să judece chiar dacă ulterior, intervin modificări în ceea ce privește quantumul valorii aceluiași obiect.

Dacă s-au formulat mai multe capete de cerere principale, pentru a se stabili valoarea litigiului, se cumulează sumele invocate, prin fiecare capăt de cerere. Soluția se impune deoarece toate cererile, fiind principale, niciuna nu poate să atragă o anumită competență. În schimb, dacă se formulează și cele accesorii, valoarea acestora, indiferent de quantumul lor, nu va influența competența materială a instanței.

Soluția se impune, întrucât, potrivit dispozițiilor art. 17 Cod procedură civilă, „cererile accesorii și incidentale sunt în căderea instanței competente să judece cererea principală”. Această prevedere legală este înscrisă de legiuitor în Titlul „Dispoziții speciale” și deci, derogă de la regulile stabilite prin textele anterioare.

În concret, reclamantul a sesizat instanța cu o acțiune prin care solicită, în primul capăt de cerere, ca pârâta SC Omniasig SA să-și execute obligația asumată prin contractul de asigurare, respectiv de a plăti despăgubirea în cazul producerii evenimentului asigurat.

Instanța califică această cerere ca fiind o acțiune în pretenții, iar valoarea quantumului pretențiilor solicitate de reclamant este aceea menționată în contractul de asigurare încheiat între proprietarul bunului, SC TBI Leasing IFN SA și asiguratorul SC Omniasig SA, sumă precizată ulterior de reclamant, care rezultă și din contractul de asigurare (fila 139 Vol I), respectiv 7300 Euro.

Un alt capăt de cerere al acțiunii este obligarea pârâtei la plata sumei de 500.000 lei reprezentând prejudiciul moral, pe care instanța îl califică ca fiind un capăt de cerere accesoriu, întrucât rezolvarea sa depinde de soluția dată în capătul de cerere principal.

În fine, cel de-al treilea capăt de cerere este obligarea pârâtei la plata dobânzilor și penalităților de întârziere, dar și a cheltuielilor de judecată.

Având în vedere că aceste ultime două capete ale acțiunii reclamantului sunt calificate de instanță ca fiind accesorii, întrucât soarta lor depinde de soluția dată capătului de cerere principal, rezultă că acestea nu pot influența competența materială a instanței. Competența materială este dată de capătul de cerere principal prin care solicită pretenții în valoare de 7300 Euro. Cum valoarea acestor pretenții este inferioară sumei de 100.000 lei, prevăzută de art. 2 pct. 1 lit. a Cod procedură civilă, care ar atrage competența tribunalului, rezultă că în această speță, în funcție de valoarea

obiectului pretențiilor din capătul de cerere principal al acțiunii, competența aparține judecătoriei.

Instanța nu poate primi teza formulată de reclamant, în sensul că Înalta Curte de Casație și Justiție, s-a pronunțat asupra acestui aspect al competenței materiale, întrucât, din lecturarea Deciziei nr. 1722/3.06.2009, se poate observa că, această instanță, a avut în vedere, la stabilirea competenței, natura pretențiilor și nu quantumul pretențiilor care vizau capătul de cerere principal al acestei acțiuni, nici una dintre părți nu a invocat acest aspect.

Astfel, Înalta Curte de Casație și Justiție arată: „ori, **față de natura pretențiilor derivate din executarea a două contracte comerciale, competența revine instanței comerciale care a fost legal investită**”. Deci, se poate observa că s-a pus în discuție competența numai în funcție de natura pretențiilor, nu și în funcție de quantumul pretențiilor din capătul principal al acțiunii.

Pentru considerentele arătate, tribunalul urmează să admită excepția necompetenței materiale a Tribunalului Dâmbovița și în baza art. 158 Cod procedură civilă să decline competența în favoarea Judecătoriei Târgoviște.

Având în vedere caracterul absolut al excepției analizate și efectul dilatoriu, pe care tinde să-l realizeze, în sensul că se apreciază pricina ca fiind de competența altei instanțe, tribunalul consideră de prisos analizarea celorlalte excepții puse în discuția părților, acestea urmând a fi cercetate de instanța în favoarea căreia va fi declinată competența, respectiv Judecătoria Târgoviște.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE:**

Admite excepția necompetenței materiale a Tribunalului Dâmbovița.

Declină cauza privind pe reclamantul Tănase Nicolae Virgiliu domiciliat în [redacted]

[redacted] în contradictoriu cu pârâții SC TBI Leasing IFN București cu sediul în București, str. Puțul lui Zamfir, nr. 8- 12, parter, cu sediul ales la SCA Nestor Diculescu Kingston Petersen, în București, Șos. București-Ploiești, nr. 1A, intrarea A, et. 4, sector 1, Complexul Bucharest Business Park, Omniasig – Vienna Insurance Group SA București cu sediul în B-dul Aviatorilor, nr.28, sector 1 și SC Omniasig – Vienna Insurance Group SA Dâmbovița cu sediul în Târgoviște, B-dul Mircea cel Bătrân, nr.3A, bl.A1, județul Dâmbovița, intervenienți fiind Proca Constantin Jean cu domiciliul în [redacted] și Isac Daniel

domiciliat în [redacted]
spre competență soluționare, în favoarea Judecătoria Târgoviște.
Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică, azi 25.03.2011.

Președinte
Adriana Laura Banu

Grefier
Dicu Denisa

Red. ALB/tehnored. DD
2ex/15.04.2011

LUMEA JUSTITIEI.RO

